



No. 1. }

Januar 1876.

{ 2. Marg.

### Farvel til det gamle Aar.

Du gamle Aar! nu er du vandret hen!  
Jeg tog med Bemød dit Farvel, det sidste.  
Al, du var altid dog en fuldthro Ven,  
Skjønt ei som nu jeg før det folte, vidste.

Din sidste Stund, den var saa stille, blid;  
det var som vilde du hver Sjæl forløse.  
I det du gik, du peged' opad did,  
hvor Himmelhjemmet vinker ved Guds Throne

Nu Tak for Alt! Tak for hver Fryd, jeg fandt,  
Tak og for hver en Sorg, du mig lod gjæste!  
Skjønt ofte det var tungt, og Taaren raudt—  
jeg ser det nu: Alt var dog til mit Bedste.

Al, ofte var du haard, du Aar, som drog!  
Saa Mangen saa med Fryd din Morgenrøde;  
men hver en Blomst, han fandt, du fra ham tog,  
og al hans Glæde sygned hen og døde.

Saa Mangen saa sit friske, sagre Haab  
at blive knust som af en Haand i Brede;  
saa Mangen skued' hist med Klageraab  
en Jordhøi skule al hans Skat herneede.

Men bag hvert Sorgens Forhæng stod En dog  
som tørred' Taaren, standsede hver Klage,  
det var den gamle Gud, — saa kjærligt slog  
hans Faderhjerter gjennem alle Dage.

Hos ham, der var det atter Hjælp at faa,  
Hans stærke Haand, den løfted' al vor Nøie  
Hans Stemme sang sin Fred i Hjertets Braa—  
vi saa vort Hjem bag Ewighedens Høie.

Tag mit Farvel da, kjære, gamle Aar!  
Gud var i dig min Frelser til det Sidste.  
Naar paa vor Bei vi blot hans Følge faar,  
da skal vor Fred og Fryd vi aldrig miste.  
(Claudius.)

## Lille Anna og hendes Bibel.

Lille Anna var eneste Datter af fattige Forældre. Hendes Moder var en arbejdssom Kvinde, som strævede og anstrengte sig til det Yderste for at forsørge Familien; thi Faderen var en Dranker.

Da lille Anna var sex Aar gammel, begyndte hun at gaa i Skole. Hun var et lærvilligt Barn, og da hun inden kort Tid var bleven saa flink, at hun uden at maatte stave et eneste Ord kunde gjennemlæse det femte Kapitel af Mathæi Evangelium, gav hendes Lærerinde hende en liden Bibel, der var indbunden i rødt Saffian, og paa hvilken hendes Navn stod trykt med Guldbogstaver. Anna blev overordenlig glad over denne dyrebare Gave og ilede hjem saa fort, hun kunde, for at vise sin Moder den. Og fra denne Tid forsøgte hun aldrig dagliggen at lære et Vers af den udenad.

Da Anna var otte Aar gammel, blev hun syg. Lægen tilkaldtes; men da han saa hendes glødende Kinder og tørre Læber samt kjendte paa hendes Puls, rystede han paa Hovedet med et bekymret Udseende.

"Tror De, at jeg kan blive frisk?" spurgte lille Anna, idet hun saa ham i Ansigtet med sine store, mørke Øine.

"Det haaber jeg", svarede Doktoren.

"Men tror De, at jeg skal blive det?" spurgte Anna endnu engang. "Jeg er ikke ræd for at dø og komme til Himmelen, hvor Jesus er."

"Jeg kan ikke sige dig det", svarede Doktoren; "men Gud skal hjælpe og bevare dig."

"Ja, det skal han", sagde Anna mildt. Nogen Tid efter begyndte hun at miste sin Sands, saa at hun ikke engang gjenkjendte sin Moder, sin Lærerinde eller sin Fader. Hendes Fader sad nu fuldkommen ædru ved hendes Seng og vaa-gebe bestandig over hende. Thi han elskede omst sin lille Datter og frygtede for, at Gud skulde tage hende fra ham.

En Aften fik hun sin Sands igjen, kjendte dem, som omgave hende, og kaldte dem Alle ved Navn. Lærerinden stod ganske nær hende.

"Tror du, at jeg skal dø?" spurgte hun ivrigt sin kjære Lærerinde.

"Ja, mit kjære Barn, det tror jeg", svarede denne. "Vil du dø?"

"O, ja", svarede Anna, "jeg er saa glad; thi Jesus elsker mig, og jeg vil saa gjerne se ham. Men naar jeg er død, maa du være saa god at lægge min lille Bibel i mine Hænder; jeg tænker, at Gud vil tillade mig at tage den med mig ind i Himlen, fordi jeg er saa liden. Og naar Jesus siger: "Lader de smaa Børn komme til mig", saa kan jeg strax slaa op, hvor det staar, og han skal blive glad over, at jeg lærte det, medens jeg var her nede paa Jorden. Vil du ikke gjøre det, kjære, suille Lærerinde?"

"Jo, mit kjære Barn, det vil jeg vist gjøre", svarede denne.

Annas Fader, som sad ved hendes Seng, brast nu ud i heftig Øraad; thi hans Hjerte var næsten knust ved den Tanke, at hans lille, kjære Datter skulde tages fra ham.

"Skal jeg aldrig mere saa gjense dig, mit kjære Barn?" fremhulkede han til sidst.

"Derfor du vil elske den Herre Jesus, vor Frelser, saa faar du komme til Himmelen", hvistede Barnet, idet det lagde sin lille Haand i hans. "O Fader, vil du ikke elske ham? Jeg vil saa gjerne, at baade du og Mama skal komme der."

"Al, jeg ved ikke, hvad jeg skal gjøre, jeg ved ikke, hvorledes jeg skal finde Veien til Himmelen", klagede den stakkels ulykkelige Mand.

Lille Annas Ansigt opklaredes ved disse Ord, og hun vinkede til Lærerinden, at hun skulde boie sig ned til hende. "Læg ikke min Bibel i mine Hænder, naar jeg er død", sagde hun; "thi jeg vil, at min Fader skal have den; — og naar jeg kom-

mer til Himmelen, skal jeg fortælle Jesus, at jeg efterlod min Bibel hernebe, forat den skulde vise min Fader og Moder Veien til Himmelen. Forsom ikke at komme, kjære Fader, forsom ikke at komme!"

Dette var lille Annas sidste Ord.

Hendes Fader og Moder stode grædende ved hendes Ligkiste; Faderen holdt hendes lille Bibel i sine sammenfoldede Hænder. De glemte aldrig hendes sidste Ord, den inderlige Formaning til dem, som hun udtalte i sit sidste Mandedraet. De læste dagligen under Bøn i den hellige Bog, som indeholdt det ewige Livs Ord, indtil Jesus, om hvis Kjærlighed til Syndere den vidner, fik indtage deres Hjerter og vise dem Veien til Himmelen.

(Af Barnvænningen.)

### Den lille Dorthea.

En Daglonnerfamilie havde en liden Datter paa tre til fire Aar. Forældrene havde Frelseren inderlig kjær og den lille Dorthea naturligvis ogsaa. Jeg siger: naturligvis; thi naar et saadant Barn ser sine Forældre vandre i Kjærlighed til den Herre Jesus, naar det hører dem synge og bede Morgen og Aften, naar det ser dem gaa til Bords og gaa fra Bords med Bøn, naar det ser, hvorledes deres hele Liv er forklaret af Kjærlighed til den Herre Jesus, saa kan det jo aldeles ikke være anderledes; Barnet maa ogsaa saa den Herre Jesus kjær, uden at det engang ved, at det har ham kjær. Desuden have jo saadanne Forældre ingen større Glæde end at fortælle sit Barn om den trofaste Gud og Frelser, hvorledes han er paa god og har Børnene saa kjær og allerede i den hellige Daab har taget dem paa sine Arme og engang vil bringe dem ind i den salige Himmel til de kjære Engle. Thi saadanne Forældre mene ikke, at deres Børn først maa blive fornuftige og maa være ti Aar gamle, før de tør fortælle dem Noget om Gud og

guddommelige Ting; men de holde sig til Herrens dyrebare Ord: "Lader de smaa Børn komme til mig og forhindre dem ikke, thi Guds Rige horer saadanne til." Og da de selv ikke have noget andet Liv end Livet i Herren, saa indsuger et saadant Barn et saadant Liv allerede med Modermelken, hvorhos man naturligvis aldrig tør glemme, at det er et døbt og ved den Helligaand gienfødt Barn. Det kjære Barn kom da ogsaa snart saa vldt, og det ganske af sig selv, at det ikke kunde spise, uden at det isorveien foldede sine smaa Hænder og bad, — at det ikke kunde gaa til Sengs, uden at det først lagde sig paa sine smaa Knæ og bad sin Aftenbøn og ligesaa om Morgen den Morgenbøn. Ja, man fandt det ogsaa ofte ellers liggende paa Knæ bedende og talende med Frelseren, som var hos det. Da nu Forældrene havde en hjertelig Kjærlighed til Missionen og ofte talte om de arme Hedninger, bad for dem og lagde Gaven tilside til dem, saa blev ogsaa den lille Dorthea snart en ivrig Missionsven. Forældrene klagede ofte med hverandre over, at de ikke kunde give saa meget til Hedningernes Omvendelse, da de vare fattige. Da sagde engang det kjære Barn til Forældrene: "Jeg vil bede Frelseren, at han vil gjøre mig meget rig, og saa skulle de arme Hedninger saa Alt." Men omendskjønt det nu hver Dag gjorde saadan Bøn til Frelseren, saa gif dog den ene Dag efter den anden hen, og det blev ikke rigt, saa at Barnet en Dag ganske forundret spurgte sin Moder: "Mo'r, jeg beder dog hver Dag til den kjære Frelser, at han skal gjøre mig rig, og han gjør det dog ikke." Men Moderen svarede smilende: "Mit Barn, bed kun, den Dag vil nok komme, vent kun lidt." Da skede det en Dag, at Moderen med sit Barn var i den lille Have og grov, Barnet sad ved Siden og plukkede ud Ugræsset. Paa engang udstødte det et Glædesstrig og viste Moderen

en gul Skilling, som det havde fundet. Moderen saa paa den, mente det var en Regnepenge og sagde: "Den kan Du saa, Barn, og lege med den." I vel 8 eller 14 Dage havde Barnet sin Glæde af Skillingen og legte med den. Imidlertid havde Faderen, som om Dagen stedse var paa Arbejde, endnu ikke seet den. Men en Søndag, da Dorteaa atter legte med sin Skilling og lod den falde ned, tog Faderen den op og sagde forbauset: "Barn, hvorledes er du kommen til den Rigdom? Det er jo et Guldstykke." Man besaa den nu nøiere og se, det var en gammel Dobbeldukat med Årstallet 1540, som havde ligget der i Jorden, hvem ved hvor mange hundrede

År. Da den nu visselig ikke var tabt af noget nu levende Menneske, kunde Barnet trostigt beholde den. Ved det Ord af Faderen: "Barn, hvorledes er Du kommen til den Rigdom?" saa Barnet paa Moderen og sagde: "Mo'r, ser Du, Jesus har gjort mig rig! Nu skulle ogsaa Hedningerne saa Alt!" O, hvor straalende Barnets yndige Ansigt, da det bragte sin Rigdom! Denne Begivenhed har jeg selv oplevet, en anden ganske lignende er mig nylig ved Brev bleven meddelt fra Sachsen. Gud velsigne alle Forældre, saa de have Jesus kjær, og deres Børn opvære i Kjærlighed til Jesus! Amen. (L. Harms.)

### Binranken

Her se I, kjære Børn, 3 Smaa piger sysselsatte med at samle Druer. Den ene kaster Klaserne ned i den andens Forklæde, og den tredje lægger dem saa i det store Spand.

I have vel ogsaa her i Landet seet mange herlige Binranter, baade vilde og tamme. De tamme, som opvokser i Haven, have større og sødere Druer. I de varmere Lande ere Druerne idetheletaget større og sødere. De blive ofte tørrede i Solen og sælges da som Rosiner. Af en Art smaa kugleformede Druer, der ikke ere større end Græster og uden Kjerner, tilberedes Korinther. Saa danne Rosinklaser bragte allerede Abigael til David (1 Sam. 25, 18), og I kunne læse om dem mange steds i det gamle Testamente. Allerede fra Noahs Tid af har man tilberedet Vin af Bindruerne. Den er en god Guds Gave til

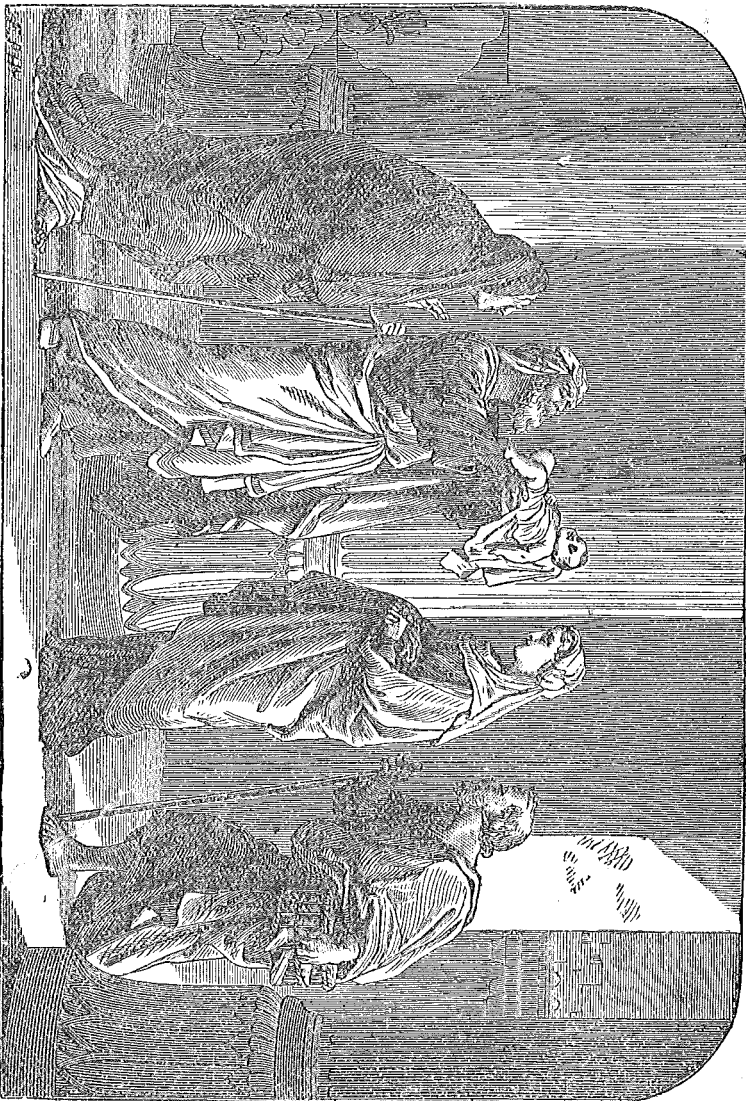


bruges med Maade i Guds frygt. Men den umaadelige Nydelse deraf er en stærk-

hellig Synd og fordærver Mennesket baade til Legeme og Sjæl (Ef. 5, 18).

I Johannes Evangelium 15de Kap. kalder vor Frelser sig det sande Vintre og sine troende Disciple Grenene. Ligefom Grenen ikke kan bære Frugt af sig selv, uden den bltver i Vintreæt, saa kunne vi heller ikke bære god Frugt, uden at vi i Troen staa i Samfund med Jesus, vor Frelser. Blive vi ikke i ham, da ere vi som tørre og visne Grene og blive tilsidst kastede i den evige Ild. Kjære Børn! I bleve Alle indplantede i Kristo i den hellige Daab til ved hans Naade og Kraft

at bære megen god og hellig Frugt. Have I gjort dette i de forgangne Aar? Blive i Kristo i en sand og hjertelig Tro paa ham, holder Eder fast ved ham og hans Ord, saa skal det nye Aar blive velsignet for Eder, og I i de kommende Dage vore en hellig Vart og grønnes og blomstre i vor Guds Have paa Jorden og bære mange dellige Frugter til Guds Ære og megen Glæde for Eder selv og Andre, og tilsidst evig saa være hos Jesum i hans himmelske Have, i Paradiset beroype i evig Sallighed og Herlighed.



Simeon og Anna.  
(Mat. 2, 22—38.)

Som I her, kjære Forældre, se Maria og Josef fremstille sit Barn for Herren i hans Tempel og bringe ham deres Offer, saa skulde ogsaa I dagligen i Troens Bøn frembære Eders Børn til Herren og overgive dem til ham; frembære dem ret tidligt til ham i Daaben, hvor han tager dem i Favn, frembære dem tidligt og stadigt til hans Ord, hvori han selv er tilstede og udbreder sine Naadens Arme mod dem.

Som I her, kjære Forældre og Børn, se den gamle Simeon med Fryd tage Jesusbarnet paa sine Arme og baade han og den gamle Anna prise Herren og tale om Frelseren til Andre, saa skulde ogsaa I under Hjertens Tak og Pris til Gud med Troens Arme favne den Frelser, der saa naadig kommer til os, og beskjende ham som Eders kjære og eneste Frelser til Eders sidste Stund. Da skulde ogsaa I med den gamle Simeon fare herfra i Fred, med Fred og Glæde drage gennem Dødens mørke Dal. Jesus skal da selv favne Eder og bære Eder uskadte af alle Fiender paa sine stærke Arme gennem Livets Farer og Dødens Angest ind i sit himmelske Herlighedens Tempel.

Jeg bærer ham i Sjel og Sind,  
Han bærer mig i Himlen ind.

### Gud ser mig.

Den lille Josef var endnu ikke sex Aar gammel, da han mistede sin Fader. Moders hans Moder var fattig og Lidderne trange, maatte hun ved haardt Arbejde erhverve det Fornødne til sig og sin lille Dreng. Hun gjorde vel dette i Siilhed og uden Raar, men hendes Kræfter vare svage; snart maatte hun lægge sig paa Sygeleiet.

Uagtet sin Fattigdom forsøgte hun ikke Josefs Opdragelse. Hun talede ofte med ham om Jesus og hans Kjærlighed, samt lærte ham mange smukke Vers af

Guds Ord udenad. Og den lille Josef var opmærksom og flittig til at lære.

Da Josefs Moder mærkede, at hun skulde skilles herfra, kaldte hun ham hen til sig og sagde til ham, at hun nu skulde dø, at hun intet hellere ønskede, end at han ofte vilde læse i den Bibel, hun nu gav ham, samt tilføiede: "Kom Ihu, at Gud ser dig." Josef græd, da han hørte dette, og lovede med Haand og Mund at gjøre, hvad hun bad ham om. Derefter lagde hun sine matte Hænder paa Drengens Hoved, velsignede ham og døde. Stakkels Josef! Han var endnu kun syv Aar gammel; men desværre baade fader- og moderløs.

Siden efter blev det lille Bo — Josefs Arv — solgt paa en Auktion — ikke engang Bibelen undtagen — og den lille Josef skulde nu leve af Sogneis Understøttelse og opdrages af det Offentlige. En fattig Mand, som havde syv Børn selv, paatog sig for en ringe Betaling at føde og opdrage ham. Men hvilken Opdragelse han fik, kan Enhver let forestille sig. De andre Børn i Familien begyndte snart at væmmes ved ham, fordi han ikke deltog i deres, efter Josefs Mening, onde Dyr. Og da Understøttelsen var opbrugt, og der endnu var en lang Tid tilbage af Aaret, maatte Josef ofte høre baade af Pleiefaderen og hans Børn, at han var Familien til Byrde, ja, at Fattigdommen var stor i Huset for hans Skyld. Opstod der Klammeri iblandt Børnene, saa stik Josef altid Skylden og Straffen, bestaaende i haarde Ord, Stød og Slag. Stakkels Josef! Ikke underligt, at han ofte tænkte paa sin Moder og græd. Men han trostede sig ved den Tanke: "Gud ser mig."

Endelig blev Josef sendt ud at betle. Man gav ham en Kurv og strenge Forstrifter om ikke at komme hjem, førend han havde faaet den fuld af Mad. Gjorde han det, saa skulde han faa Hug, naar han kom hjem.

Josef gif. I det første Hns, han traadte ind, blev han vist ud med den Besked, at han skulde gaa til sit Hjem; man taalte ingen Betlere, og desuden betalte man Sattigsskat. Paa det andet Sted gav man ham samme Svar og ligeledes paa de øvrige Steder. Han fik Intet i sin Kurv og Intet i sin Mave. Hjem vovede han ikke at gaa, og han havde tabt Modet at gaa ind paa flere Steder. Saaledes gif han fremad grædende og sang:

Jeg staffels Barn, som skal ud og vandre  
Fra By til By for en Bittet Brød;  
Jeg kan ei klage min Nød for Andre,  
De vide ei, at jeg lider Nød.  
Men Gud han ser mig, og Hjælp han sender  
Og al min Lykke staar i hans Hænder.

Da Aftenen kom, krob han ind i en Hølade og græd sig i Sovn. Da han vaagnede om Morgenen, tænkte han paa sin Moder og paa hendes sidste Ord, samt foldede sine smaa Hænder og bad til Gud. Derpaa begyndte han sin Vandring, men gif ikke ind noget Sted, men gif sagte fremad Veien. Henad Formiddagen traf han en ældre Dreng, som var ude i samme Verinde. Denne havde forstaaet sin Sag bedre, thi han havde sin Kurv fuld af mange gode Brødsfykker.

De gif nu sammen og talede. Endelig kom de til en Have, i hvilken de saa med Begjærighed megen moden, smuk Frugt; men Haven var tillukket, og Frugten var forbudt. Da gjorde den ældre Dreng et Forslag, som gif ud paa, at dersom Josef, som var lille, vilde krybe ind i den under Slakittet og tage nogle smukke Æbler og Pærer, saa skulde han faa det bedste Stykke Brød, som fandtes i hans Kurv, hvilket han, for at give Forslaget Kraft, holdt frem for Josef's Dine. I Diebliffet glemte Josef det altseende Die og gjorde sig rede til at krybe ind i Haven, men da han ikke var vant til lignende Affærer, saa var han ikke hurtig nok, og den anden Dreng

maatte skynde paa ham, tilføtende, at Ingen saa ham. I et Diebliff kom Josef til Besindelse, reiste sig op og udraabte: "Gud ser mig!" hvorpaa den ældre Dreng lob sin Vet, men Josef blev staaende bestyrtet over sig selv. Hvad havde han været paa Vei at gjøre?

Dette usædvanlige Raab loffede en ældre Kvinde, som boede i Stuen tæt ved, ud for at se, hvad der var paa Færde. Hun udspurgte Josef om Alt, og han bekendte Alt, uden Undtagelse. Derefter tog hun ham ind og gav ham Mad, samt noget af den bedste Frugt, som hun plukkede af Træerne i Haven. Da han var mæt, udspurgte hun ham om hans Omstændigheder, hvorefter hun opmuntrede ham og bad ham at være stille. Hun lukte ham derpaa inde og gif bort.

Den ældre Kone var Gierinde af Stedet, Enke og barnløs. Hun gif hen til Præsten i Menigheden og spurgte ham, om hun maatte tage Drengen til sig, idet hun lovede at opdrage ham uden Betaling, hvortil hun naturligvis strax fik Tilladelse. Siden gif hun hen og gjenkjøbte Drengens Bibel. Da hun kom hjem, sluttede hun Josef i Favn og sagde til ham med Taarer: "Gud ste Lov, nu har du een Moder i Himlen og een paa Jorden." Josef's Tølelser kunne ikke beskrives.

Med Tiden gjorde Enken Drengen til sin Arving. Han blev hende til megen Glæde og vandrede i Guds Frygt, altid ihukommende sin Moders sidste Ord: "Gud ser dig."

Om nogen til Ondt mig lokke vil,  
Saa svarer jeg nei, nei, nei!  
Mit Die, mit Dre, mit Hjerte lukkes til,  
Mine Hænder de aabne sig ei;  
Thi jeg gaar til det hellige Land til No,  
Hvor ei Ondt har Bo.

Og ber' man mig synde; thi Ingen det ser,  
Da svarer jeg nei, nei, nei!  
Et Die jeg veed, som ser Alt, hvad der sker,  
Og i Midnatten slumrer det ei,  
Og det skuer mit Hjerte, omsdets Øst og Begjær  
Til Retfærdighed er.

## Tre Skridt.

En Dreng, der havde saa smaa Evner, at han næsten ansaaes for tosset, havde ved Guds Naands Dplysning faaet en Kundskab, der var høiere end al menneskelig Visdom.

En Ven, som vilde høre, hvad han tænkte i aandelige Ting, spurgte ham en Dag: "Er det ikke svært at gaa til Himlen?" Han overraskedes af det Svar, han fik: "Nei, det er let. Der er blot tre Skridt derop, det første er: u d fr a sig selv; det andet er: i n d i G h r i s t u s, og det tredje er: i n d i H i m m e l e n."

## Gaade.

Al fire Bogstaver jeg kun bestaar,  
Dog er jeg for stor for Mange.  
Sit Dphold af mig saa Mange faar,  
Og Mangenen til Amerika gaar,  
Fordi de for mig er bange.

Nu kaster den første Bogstav vi bort,  
Et Røddyr's Navn da jeg bliver.  
Min Farve blandt flere er graa eller sort,  
Du heller mig hælser end jager bort,  
Thi du hader de Dyr, jeg afliver.

Vend Navnet om, og du har et Ord,  
Et Udttryk for Hjertets Glæde,  
Du nævner det, naar du gaar fra dit Bord,  
Til Gud det lyder fra Syd og Nord,  
Fra Oldingen og fra den Spæde.

Mit Første det kræves af dig som Ret,  
Det Andet du ikke maa ligne,  
Mit Tredie til Himlen ofte og let  
Du bære, og Skriften da lover dig det,  
At Gud dig med Naade vil siigne.

## Bibelske Spørgsmaal.

1. Naar og af hvem gives vor Herre og Frelser først Navnet Jesus?

2. Naar og af hvem kaldes han først Kristus?

3. Hvor bliver Betydningen af Navnet Jesus forklaret os ved en Engel?

4. Hvilket er det første og eneste Ord af Jesus som Barn, som vi have optegnet i Skriften?

Dplysning paa de i No. 12 anførte:

a) Bibelske Spørgsmaal: 1) "Kvindens Sæd skal sønderkniuse Slangen's Hoved" [1 Mos. 3, 15]; 2) Gaias [7, 14]. 3) "Guds enbaarne Søn, vor Herre" o. s. v. "Jeg tror, at Jesus Kristus er en sand Gud, sødt af Faderen fra Ewighed — at han er min Herre" o. s. v.

b) Gaade: Dp, Po [en Flod i Italien, der løber ud i Adriaterhavet].

c) Tussegaade: Tusetre [som findes afbildet ovenover Gaaden].

"Børneblad", 2den Marg., 1876, udkommer 1 Gang om Maanedet i den første Halvdel af hver Maaned. Prisen er 35 Cents pr. Exemplar. Til vore Agenter, der selv holde Navneliste og sørge for Bladets Uddeling og Betaling, leveres Bladet (uden Paakrivning af de enkelte Abonnenters Navne) billigere, nemlig:

3 Pakker paa fra 5—9 Exp. efter 30 Cts. pr. Exp.

— " " 10—49 " " 25 " —

— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges forskudsvis. Hvis ikke, forhøies Prisen med 5 Cts. pr. Expr.

Bladets Overtskud tilfalder det vorde Skolelærerseminarium.

Nogle Exemplarer af 1ste Marg. ere endnu at erholde.

De, der endnu ikke have indsendt Bestilling af 2den Marg., men ønske Bladet, anmodes om ret snart at gjøre det. Vi have paa Grund af de stadige nye Bestillinger ventet saalænge med Udgivelsen af No. 1, da vi gjerne vilde spare Udgiften ved at trykke for mange Exemplarer.

Alt, hvad der angaar Bladet, indsendes til

J. W. Frick,

box 305, La Crosse, Wis.